

[Camre]

pct.s finansiering af underskuddene gennem optagelse af indenlandske statslån, og det fremhæves, at statsfinansernes indenlandske likviditetspåvirkning stort set har været neutral, og at man altså for 1984 forudsætter en finansieringsgrad brutto på over 100 pct.

Det synes jeg for så vidt er tilfredsstillende, men der er to forhold, jeg gerne vil drage ind i denne sammenhæng. Den tidligere socialdemokratiske regering arbejdede i sommeren 1982 med tanker om at lade en del af den likviditet, der skabes via den statslige økonomiske finanspolitik, binde gennem kassebindingsregler. Det vil sige, at bankerne skulle binde en del af deres likvide midler uden at få disse forrentet i Nationalbanken eller hos staten. Nu kom det jo ikke igennem i 1982, og den nuværende regering er ikke gået videre med tanken, men vi har den holdning, at det i en tid, hvor for det første det private bankvæsen har meget store indtægter – en del af dem er alene kursgevinster, men der er jo altså også andre betydelige indtægter – og staten har meget betydelige renteudgifter og herunder altså får et betydeligt underskud på statsbudgettet, vel i og for sig ville være naturligt, om man fik etableret nogle kassebindingsregler, der gjorde, at en del af likviditeten blev neutraliseret, uden at dette førte til samtidig udgift for i første række finansministeren, i anden række skatteyderne.

Samtidig vil jeg sige, at vi i forbindelse med behandlingen af lovforslaget i finansudvalget vil interessere os for en redegørelse for, hvad det er, der har fået pengemængden til at vokse. Jeg står her med Jyllands-Posten fra den 8. februar, altså i går, hvor der er et interview med den nye vismand, professor Niels Thygesen. Niels Thygesen kommenterer problemet med hensyn til svækkelsen af pengepolitikken i løbet af 1983 og den vækst, der har været i de likvide midler, og han siger:

»Det forekommer utroligt, at der ikke gøres noget effektivt for at nedbringe likviditeten, samtidig med at man tilsyneladende lader betalingsbalanceunderskuddet vokse. Vi har opbygget nogle store valutareserver i 1983 – men i det øjeblik, vi står over for en ny krise med betalingsbalancen, er der risiko for en meget brat og stor kapitalflugt fra Danmark. Det er tilsyneladende en risiko, som man accepterer for at bringe renten hur-

tigt nedad. Men jeg tror, grænsen er nået – og jeg tror ikke på yderligere, kraftige rentefald i betragtning af de – trods alt, hvad der er sket inden for det sidste år – store danske balanceproblemer.«

Det var altså professor Niels Thygesen, der gav udtryk for denne bekymring, og jeg kan sige, at socialdemokratiet nærer den samme bekymring. Sagen er naturligvis for detaljeret til, at vi kan drøfte den her, men vi vil gerne have lejlighed til i finansudvalget at drøfte med finansministeren, hvad finansministerens holdning til denne likviditetsudvidelse er. Vi er naturligvis opmærksom på, at Nationalbanken på det seneste har strammet bankernes ydelse af private lån, men vi har altså også nogle bekymringer med hensyn til, om dette nu er tilstrækkeligt, og om det virker efter hensigten.

Men som sagt er vi positivt indstillet over for lovforslagene som helhed.

Gammelgaard (KF):

Forslagene går ud på at give finansministeren bemyndigelse til at optage indenlandske statslån på et samlet beløb af nominelt 75 mia kr. netto og udenlandske statslån svarende til 12 mia kr.

Det konservative folkeparti tilslutter sig de foreslåede bemyndigelser til optagelse af indenlandske og udenlandske statslån.

Jeg finder dog anledning til at beklage, at det er nødvendigt at optage disse lån, men bemyndigelsen er nødvendiggjort af den økonomiske situation, som Danmark befinder sig i. Den nuværende regering har arvet store gældsforpligtelser fra tidligere regeringer, og det er eftervirkningerne af disse, der nu slår igennem i form af øgede rente- og afdragsforpligtelser. Indtil statens løbende underskud er fjernet, er det vigtigt, at de uheldige likviditetsvirkninger af disse underskud, bl.a. i form af øget inflation, neutraliseres gennem udstedelse af statsobligationer.

Målet må imidlertid stadig være, at vi inden for dette årti får standset gældsætningen og i stedet begynder at nedbringe såvel den indenlandske som den udenlandske statsgæld. Regeringens økonomiske genopretningspolitik har allerede givet konkrete resultater. De offentlige budgetforbedringer og de stigende økonomiske aktiviteter har reduceret underskuddet på statsfinanserne og dermed